

Jaro se otvírá, všechno se usmívá

♩=126

z Klatovska

Ja - ro se o - tví - rá, všec - ko se u - smí - vá, tesk - no je se - dě - ti,

stro - my ze - le - na - jí, ptáč - ko - vé zpí - va - jí, ra - dost jest se vy - jí - ti,

a já pěš - ky ne - pu - du, na ko - ni se - dět bu - du,

tu bar - vu ze - le - nou a pěč - nou čer - ve - nou roz - jí - ma - ti si bu - du.

2. Pan rytmistr ke mně:

„Pověz mi upřímně,
co tě k tomu nutí,
že u Prahy v logru
chceš se dát na vojnu
a chceš hulánem býti?“
A milostivý pane!
co žádám, ať se stane,
dávno už se souží,
mé srdéčko touží
po té zelené barvě.

3. Tu mě oblíkali,

šťěstí vinšovali,
zelený kabát dali,
červený vejločky –
ach což je to hezky,
ty jsou mi darovali,
čepičku s fedrušem:
Má panenko! pospěš sem,
podej mi ručičku
a dej mi hubičku,
už se spolu rozejdem.

4. Má panenka běží,

ručičkama lomí,
pláče a naříká:
„Ach, co's to učinil
a mne tak zarmoutil?“
černé oči utírá.
Neplač a nenaříkej,
a prej mi té radosti,
vrať se zase domu,
poruč pánu Bohu
máš tam mládenců dosti.